

ANDREU BUENAFUENTE

PERIODISTA. DIRECTOR DEL PROGRAMA EL TERRAT, DE RÀDIO BARCELONA,
I COL·LABORADOR HABITUAL DEL PERSONES HUMANES DE TV3

Jo sóc dels que mai no m'he refiat de les etiquetes i, molt menys encara, de les que s'apliquen a les generacions que presumptament aglutinen tots aquells nascuts en la mateixa època. O sigui que pel sol fet casual que els meus pares i els del meu company d'escola proceessin el mateix mes del mateix any no crec que hi hagi res que m'uneixi amb aquesta persona que s'asseu al meu costat. A no ser pel bigotet incipient que tots dos ostentem amb vergonya. Després, cadascú farà la seva vida, mal aniria que haguéssim de fer-la plegats. Et trobes en un parell de sopars i acabes ignorant-te pel carrer, ja que realment no tens res a dir-te.

Cada persona és un món, ha dit sempre la meua mare. I la meua mare, com la majoria de les mares, no s'equivoca quasi mai. Les etiquetes aplicades a les generacions juvenils -aquest és el tema que ens ocupa- només serveixen per justificar unes pautes de comportament davant l'absència de criteri, de formació i d'un caràcter adult i format. I, normalment, són etiquetes impulsades o potenciades des de la indústria de la moda, el periodisme o el cinema (nous actors, per exemple), amb el que la cosa -un cop més- és una qüestió de calers. Com sempre. Partint d'aquesta teoria descreguda en contra de les generalitzacions, podeu entendre la meua angoixa continguda davant la demanda de fer un article sobre la Generació X, que -segons sembla- és la lletra acceptada internacionalment per batejar els joves d'entre 14 i 29 anys. A mi m'agafa pels pèls, però m'agafa. Això de la Generació X -segons sembla- és un invent de l'escriptor nord-americà Douglas Coupland, que té 29 anys, la cara plena de grans i, ara, el compte corrent amb xifres de sis zeros. Aquest senyor, l'any 1991, va escriure una novel·la protagonitzada per tres joves desencantats que marxen de la ciutat per viure prop del desert i provar d'omplir d'idees els seus caps plens d'hamburgueses, CNN, reality shows i discos dels Nirvana. Per primer cop, una història escollia la joventut més nova -calenteta, acabada de sortir del forn- per protagonitzar-la. De pas, la retratava amb duresa i sinceritat, sense prejudicis, com ningú no ho havia fet. I a partir d'aquí, ja tenim el clítxe per identificar-nos amb els protagonistes i amb la lletra de marres. Més que res perquè fins aleshores no sabíem com catalogar els joves que vénen després dels yuppies i de la sobredosi històrica (terme emprat per Coupland, atenció). Els joves que s'han de buscar la vida en plena recessió econòmica i amb els ideals socials i la religió a l'alçada de la sola de la sabata. Els fills del nou ordre mundial, on els russos ja no són els dolents, als americans se'ls veu el llautó i el comunisme colga malves de fa temps. Enmig d'aquest panorama desencorajador (n'hi ha per deixar de créixer i quedar-se en adolescent eternament), ens trobem els joves d'avui en dia. (Conec alguna gent a la qual els seus pares els ho paguen tot i que no es troben amb aquest panorama desencorajador. Però això és una altra història.)

Nosaltres som els que hem arribat bastant després del Vietnam (com ens recorda cada dos dies Oliver Stone) i de les revolucions més importants i sonades. Hem topat de nassos contra la crua realitat d'un món gris, d'una falsa unió europea de socis que no es poden veure, una economia feta miques i un consumisme elevat a la categoria de religió.

Per això la Generació X, més que generació, és una re-generació. Aquest és el repte: regenerar. Aprofitar l'experiència dels 60 i dels 70 per sentar les bases sòlides per a un món més just i normal. Nosaltres no ens posem floretes al cap ni cantem la pau, i ja sabem que totes les revolucions acaben caducant mal li pesi a Fidel Castro. Aquest repte -el del canvi- té el mateix esperit del d'altres generacions, d'altres èpoques, però ara ens toca a nosaltres. Ara és el nostre moment. Sembla l'eslògan d'un partit en campanya, però és així. Hi ha una cosa que m'emprenya de la teòrica Generació X. Es diu que el desencant ha creat joves sense idees i de tornada de tot. Gent desmotivada, nihilista, absent i moltes coses més. Jo no ho crec pas. L'energia dels vint anys és suficient per lluitar contra tot això. El projecte de tota una vida és una màquina de tren que arrossegaria mig món de problemes si calgués. Així ha estat de sempre. Em fan ràbia aquests nous grunges o hippies que van pel món com si la pel·lícula no anés amb ells. Outsiders de pa sucats amb oli que únicament han disfressat la por de la responsabilitat amb samarretes passades per llexiu. No sé si som la X, la Z o si acabarem, com les matricules dels cotxes, amb un parell de lletres i tot. La generació AD, per exemple. El que importa és que se'ns comença a escoltar a la nostra feina o en el cercle on vivim o treballem. I això vol dir que les nostres idees poden ser aplicades i aquesta és l'eina que tenim a la mà per mirar d'arreglar tot allò antiquat, envellit o inútil que ens trobem pel camí. Som joves. Som al millor moment de la nostra vida i fóra imperdonable no aprofitar-ho. Almenys fins a la propera reencarnació. •

m

és que generació, la Generació X
és una re-generació